

ZPRAVODAJ SPSŠ ŠTROJNICKÉ A SOŠ PROF. ŠVEJCARA, PLZEŇ

Ročník XXVIII., školní rok 2023/2024

Číslo 10, červen 2024

Exkurze do Německa – objevování historie a kultury

Ivana Kopečková

23. dubna v brzkých ranních hodinách jsme se vydali na cestu objevování historie a kultury Německa, která nás provedla skrze významná místa a kulturní poklady této země. Toto dobrodružství trvalo celé čtyři dny a bylo plné objevů a emocí.

Naší první zastávkou byl Berlín. Procházeli jsme se po East Side Gallery, kde jsme obdivovali umělecká díla na pozůstatcích Berlínské zdi, a navštívili jsme Checkpoint Charlie, symbol studené války. Zastavili jsme se v Reichstagu, který nás okouznil svou jedinečnou architekturou a historií, a z jehož kupole jsme si užili jedinečný výhled na celé město. Prošli jsme Braniborskou bránou a podél ikonické Unter den Linden se dostali k dalším významným budovám a památkám Berlína.

Dva tisíce let dlouhou historii německých zemí nám zábavnou formou přiblížilo interaktivní Deutschland Museum a muzeum DDR nás provedlo životem bývalého východního Německa. Vychutnali jsme si také úžasný výhled na město z televizní věže, která nám otevřela panoramatický pohled na Berlín.

Celé jedno dopoledne jsme strávili v Sachsenhausenu, bývalém koncentračním táboře a poté jsme navštívili vilu spojenou s nechvalně proslulou konferencí u malebného a turisticky velmi vyhledávaného jezera Wannsee. Rozlehlými zahradami zámku Sanssouci jsme se pak dostali do Postupimi.

Poslední den naší exkurze jsme začali v pohádkovém zámku v Moritzburgu, kde nám pomocí animace přiblížili dobu jednoho z nejvýznamnějších drážďanských vládců. Nedaleké Drážďany nás pak okouzly svou architekturou a atmosférou a naše putování jsme zakončili návštěvou proslulé obrazárny Zwinger.

Nejen návštěvy významných památek, ale také ubytování v hostelu v Berlíně nám poskytlo prostor ke sdílení našich dojmů a poznatků z každodenních výletů, a zároveň nám umožnilo vytvořit nová přátelství a společné vzpomínky. Tato exkurze nás obohatila historickými poznatky i novými zkušenostmi a perspektivami.

Autoři:

- Mgr. Š. Hrabáková
- Ing. et Mgr. K. Jiroušková
- Mgr. I. Kopečková
- Mgr. L. Slavíková
- Ing. P. Vlček
- Mgr. H. Vožková
- Ing. J. Gruber

Uvnitř tohoto vydání:

Exkurze do Německa – objevování historie	1
StreTech = Středoškolní technika	2
Dobrovolnictví je dobré	3
Den s praxí na SOŠ II. aneb žáci žákům	3
Neprávem zapadlé projekty	4
Když pádlujete jako draci	5
Exkurze do Temelína	5
Země nejen archívního vína	7

StreTech = Středoškolská technika

Josef Gruber

Tradiční přehlídka prací žáků středních škol se každý rok koná na ČVUT v Praze. I letos dlouhá chodba mezi fakultami strojní a elektrotechnickou hostila celou řadu pozoruhodných výtvorů, mezi nimiž se neztratily ani ty z rukou našich žáků.

Úspěšný účastník SOČ, vítěz Technické olympiády Plzeňského kraje a soutěže Vyroba si svůj Stirlingův motor (NTM Praha) Jirí Lüftner (3. ročník Strojnírenství)

prezentoval jednak svůj soutěžní "stirling" (teplovzdušný motor), jednak jednoduché modely, které si může vyrobit každý zájemce doma. Jeho soutěžní model překonal i své vítězné otáčky ze zmíněného klání.

Dva šikovní mechatronici ze třetího ročníku Filip Starove a Jakub Hauer se pustili do nikoli jednoduchého projektu - stavby elektrické kytary (opět přední umístění na Technické olympiádě Plzeňského kraje). Zvládli ho na výbornou a nástroj skutečně zní na vystoupeních, metalové riffy otrásl i budovou ČVUT.

Dobrovolnictví je dobré

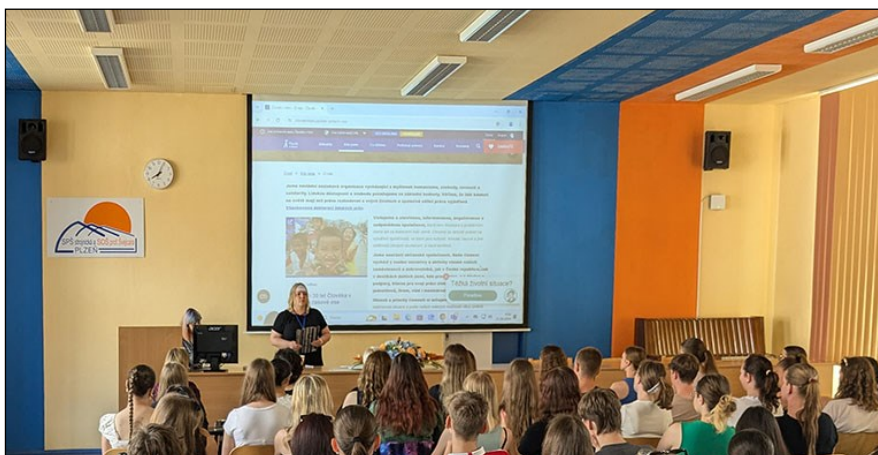
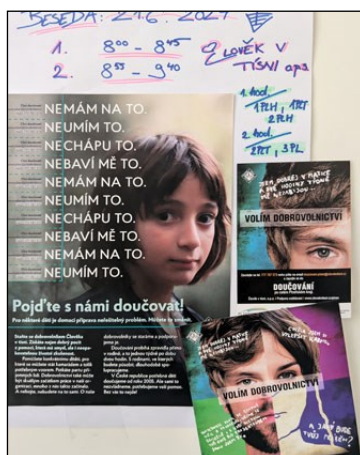
Štěpánka Hrabáková

Dne 21. června 2024 se konala v aule naší školy přednáška **Člověk v tísní o.p.s.** o možnosti stát se dobrovolníkem či mentorem.

Žáci Pedagogického lycea tak získali další pově-

domí, jakým způsobem by mohli rozvíjet a uplatnit své dosavadní pedagogické a osobní zkušenosti. Hlavně však přispět svým časem a zapojením se do dobré věci.

Těšíme se, že tato úvodní přednáška započala budoucí užší spolupráci mezi naší školou a neziskovou organizací Člověk v tísní o.p.s.

Den s praxí na SOŠ II. aneb žáci žákům

Štěpánka Hrabáková, Hana Vozková, Kristina Jiroušková

„Vědění je poklad, ale praxe je klíč k němu“. Již 2. ročník akce Den s praxí na SOŠ se uskutečnil ve čtvrtek 20. června 2024 na naší škole.

Myšlenka byla zcela prostá, žáci 2. a 3. ročníků připravili pro své mladší kolegy a kolegyně pestrý program. Během dvou vyučovacích hodin sdíleli své prezentace, předávali své zkušenosti a poznatky, představovali své výstupy z praxe v podobě portfolií, deníků a hodnocení – toto vše v kontextu povinných souvislých praxí, které vykonali.

Velké poděkování tak patří zejména žákům (v abecedním pořadí) 3.PL, 3.SCA, 3.SCB, 3.VS a také žákům druhého ročníku 2.PLH a 2.PLT, kteří svou aktivní účastí, skvělým přístupem a schopností sdílet své dosavadní zkušenosti z odborné praxe pomohli budoucím žákům 2. ročníku nalézt odpovědi na otázky typu: Co nás příští rok čeká na praxi? Jak vybrat vhodného poskytovatele? Mám se něčeho obávat?

Doufáme, že i následující ročník této akce se bude odehrávat ve stejné profi-prátelské atmosféře.

Neprávem zapadlé projekty

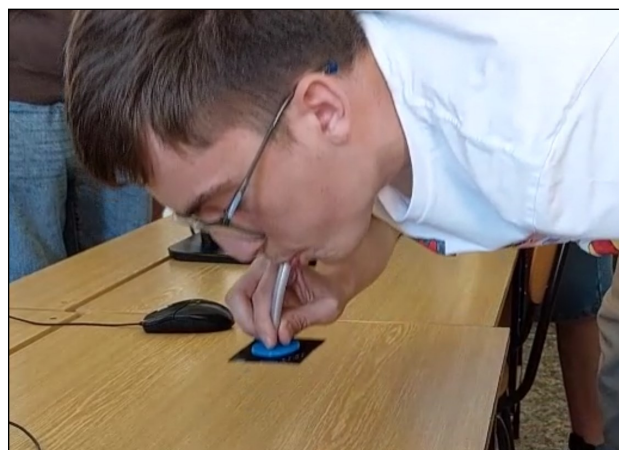
Josef Gruber

Nenápadná výzva na jednom z webů firmy Průša (3D tiskárny) s názvem Olympiáda 3D tisku inspirovala mne a dva žáky třídy 3STB k podání dvou projektů. Jedním z nich byl Stirlingův motor starého známého Jirky Lüftnera, nadaného svérázného konstruktéra. Ten svůj motor pojal jako příležitost pro každého — vyzkoušejte si princip tohoto tepelného motoru s využitím běžně dostupných materiálů s možností vytisknout některé součásti na 3D tiskárně.

Druhý z autorů Petr Veruněk se chopil příležitosti vyrobit jednoduchou pomůcku pro ukázkou principu činnosti manipulátoru, který se používá v průmyslu. Na rozdíl od podtlakových přísavek využívá urychlení proudu

vzduchu, následované poklesem statického tlaku — o uchopení předmětu se pak postará opačně působící atmosférický tlak. Jednoduchá hračka uchopí destičku z kartónu i pouhým fouknutím ústy, což byl cíl. Teoretickým základem je Bernoulliho energetická rovnice, takže se jedná o učební pomůcku, která se vejde do kapsy. U modelu je nutné řešit tvar trysky, na němž závisí vlastnosti manipulátoru. Nabízí se tu i použití počítačové simulace.

V soutěži jsme sice podle všeho neuspěli, ale oba naše projekty jsou ve výuce velmi dobře využitelné, možná víc, než některé z těch, které potřebovaly k realizaci kilo filamentu. Bohužel se nikde nemožu dohledat výsledků, ani se nikdo neobtěžoval nám sdělit, že vyhrál někdo jiný — takhle nevíme, jestli se našimi projekty vůbec někdo zabýval. Webová stránka je stále stejná.

Když pádlujete jako draci

Lenka Slavíková

V pondělí 17. 6. 2024 jsme se již podruhé zúčastnili 3. ročníku závodu dračích lodí Pilsner Dragons CUP Dračí loď školám, který se konal tradičně na Borské přehradě. V závodě na trati 200 m se utkalo 9 školních posádek středních škol z Plzeňského kraje. Posádku dračí loď tvoří 20 pádlujících, jeden bubeník a kormidelník, který byl zajištěn pořadatelem. Posádku naší školy tvořili studenti tříd 1PLT, 2PLT a 1MSB.

Pod názvem Předurčení k úspěchu se studenti vydali do první jízdy. Bohužel své tréninkové jízdy jsme z důvodu povodňové aktivity na řece Radbuze nemohli absolvovat, ale na výkonu pádlujících to nebylo vůbec znát. Nejrychlejším časem z první rozjízdky jsme si zajistili postup rovnou do čtvrtfinále. I čtvrtfinálová jízda vyšla skvěle a zajistili jsme si přímý postup do finále, ve kterém

jsem našim nejlepším časem zvítězili. Po loňském 4. místě tak letos patří studentům naší školy 1. místo mezi školními posádkami středních škol.

A nebylo to jediné vítězství. Jakub Spour z 1MSB si v individuálním závodě na veslařském trenažéru na trati 500 m odnesl nejrychlejší čas a 1. místo.

Vítězstvím jsme se nominovali na MČR dračích lodí, které se konalo v pátek 21. 6. 2024 v Praze na Vltavě. Na této akci se jelo na menších dračích lodích, pro 10 pádlujících, i systém závodu byl jiný. První kvalifikační jízda se skládala ze dvou hned po sobě jdoucích jízd na 200 m. Součet časů těchto dvou jízd nám stačil na finále B, kde jsme si vyjeli konečné 8. místo, což je skvělý úspěch v silné konkurenci dalších SŠ z celé ČR. Velmi děkuji všem zúčastněným studentům za týmového ducha a reprezentaci školy.

Exkurze do Temelína

Petr Vlček

Na 7. 6. 2024 jsme měli dlouho dopředu z projektu Šablony a díky spolupráci s kolegou Antonem Florcem objednanou exkurzi do jaderné elektrárny Temelín. Doprava do Temelína byla dotována zmíněným projektem a zbytek doplatilo SRŠ.

Díky omezenému počtu účastníků se exkurze mohlo zúčastnit pouze 24 žáků. Jela tedy třída 1MEA a 3 žáci ze 3ME. V Temelíně jsou velmi přísné bezpečnostní předpisy. Areál je obehnán dvojitým ostnatým drátem a je vyjmut z letové zóny. Pečlivě se sleduje vliv alkoholu a dalších omamných látek (namátkové kontroly) u vstupujících do areálu, na vřátnici dochází k prohlídce jako na letišti, prochází se přes turnikety a vše je pod dohledem ochranky. I do jednotlivých podobjektů se vstupuje přes další turnikety a povolení. Fotografovat se v areálu též nesmí, ale jsme dostali od průvodkyně nějaké fotografie

(mají výjimku). Než se do areálu vůbec vstoupí, dochází k řádnému prověření totožnosti, čísla OP se posílají dopředu k prověření. A tak se stalo, že jeden účastník si před 14 dní vyměnil občanský průkaz, a protože nové číslo nebylo prověřeno, nebyl vůbec do areálu vpuštěn.

Přísný je i výběr zaměstnanců v kritických profesích. Podmínkou je vysokoškolské technické vzdělání, následují velice náročné a zdravotní a psychologické testy, kterými hned tak někdo neprojde. Následuje dvouleté školení na simulačním velínu v Dukovanech a ve výcvikovém centru v Brně. Skládají se velice náročné zkoušky. Ti, kdo neuspějí, jsou zařazeni na nižší technické funkce. Práce na velínu je velice náročná a podléhá přísnému polo vojenskému režimu.

Exkurze začala v informačním centru, které bylo vybudováno ze starého zámečku Vysoký Hrádek, ten stojí vedle areálu JETE. Jedná se o zámecký areál zbudovaný rodem Malovců na počátku 19. století na základech pů-

vodní tvrže. Je to renesanční dvoukřídlá budova s věží zdobenou rodovým erbem. Zámek je obklopen malým parkem s rybníčkem.

V zámku je interaktivní expozice o firmě ČEZ a samotné jaderné elektrárně, kterou jsme si měli možnost prohlédnout. Zde jsme také byli proškolení o bezpečnostních záležitostech a o pravidlech návštěvy. Byli jsme rozdělení na 3 malé skupiny. Každou skupinu doprovázela paní průvodkyně a jeden člen ochranky. Na vrátnici nás zdržel menší bezpečnostní

problém – došlo ke změně trasy areálem a ta nebyla za-

znamenána v systému. A tak jsme asi 20 minut čekali, než se věc vyřeší. Nejprve jsme šli okolo gastronomického zázemí pro zaměstnance, které je opravdu luxusní. Viděli jsme oba zapouzdržené reaktory a postupně jsme došli k hale s turbínou jednoho bloku. Trasa pokračovala k chladicím věžím terciálního okruhu a viděli jsme též náhradní havarijní zdroje – naftové agregáty vybavené výkonnými lodními motory. Ty mají zajistit nezbytnou energii na řízení chlazení reaktoru v případě nouze. Viděli jsme budovu na úpravu vody. Zdrojem vody pro všechny 3 okruhy elektrárny je vodní nádrž Hněvkovice. Nádrž byla postavena v letech 1986 – 1992. Zároveň se využívá k výrobě elektrické energie. V elektrárně jsou instalována

2 soustrojí s Kaplanovými turbínami s celkovým výkonem 9,6 MW. Provoz vodní elektrárny je plně automatizován a je dálkově řízen z centrálního dispečinku vltavské kaská-

dy ve Štěchovicích.

JETE je vybavena několika nouzovými velíny, které jsou umístěny v protiatomových krytech. Ty se používají při nouzovém stavu. Za existenci elektrárny proběhla dvě kritická období –

záplavy v roce 2002, kdy byl ohrožen zdroj vody, a 11. září při teoretických útocích na New York.

Každý blok má svůj hlavní velín a ještě „simulační“ velín, kde se pravidelně školí obsluhující personál i během své odborné činnosti. Na závěr jsme se

vrátili do zámč-ku, kde jsme shlédli 3D film, který ukázal nedostupná místa – vnitřek reaktoru, palivové tyče a kontejnery s palivem, vnitřek chladicích věží a závěru filmu jsme fiktivně prolétli dronem jednou z chladicích věží.

Na výrobu elektriny z jaderných zdrojů existují dva protichůdné názory, zda jít touto cestou, nebo nikoliv. Jaderná energetika v sobě skrývá mnohá nebezpečí a ani jaderný odpad není zrovna ekologický a je také zneuzitelný. Dokladem toho je Černobyl a jeho tragédie, oblast jsem osobně navštívil v roce 2013.

Proto je velice náročné a těžké vůbec takovýto areál postavit. Kdysi jsme patřili mezi 6 světových „jaderných velmocí“, které byli schopny něco podobného na klíč zbudovat (bývalý SSSR, USA, Francie, Korea, Čína a Československo). Reaktorová hala

dosud stojí v Plzni, v areálu bývalé Škodovky. Patřili jsme mezi technickou špičku. Tímto konstatováním byla exkurze od průvodkyně zakončena. Je teď na mladých

lidech, aby převzali tuto štafetu, dokud je ještě čas a znovu vybudovali ztracenou image naší vlasti. Budiž exkurze velkou motivací pro naše studenty, že se vydali správnou cestou. Elektrárna je v podstatě mamutí mechatronický systém.

Na závěr ještě pár technických dat o JETE – výťah z webu ČEZ. *Investiční záměr stavby byl vydán v únoru 1979, úvodní projekt byl zpracován Energoprojektem Praha (EGP) v roce 1985 a vlastní stavba provozních objektů byla zahájena v roce 1987. Hlavním dodavatel byl podnik Škoda Plzeň, část Jaderné strojírenství – Škoda Praha, a části ETD a Turbíny. Divize se později staly samostatnými dcerami Škoda a.s.*

Po listopadu 1989 bylo v nových politických a ekonomických podmínkách rozhodnuto o snížení počtu bloků na dva. Přes období velkých nejistot byla redukována a v technologii modernizovaná stavba dokončena a v červenci 2000 bylo zavedeno palivo do reaktoru. Dne 21. prosince 2000 vyrobil první blok první elektrárnu. Elektrárna aktuálně pracuje na výkonu 2×1082 MW. Instalovaný výkon obou turbogenerátorů činí 1125 MW. Vyrobí tu asi 20% celkové spotřeby energie v ČR.

Základní technické údaje některých vybraných důležitých částí:

Dva reaktory:

Heterogenní tlakovodní energetický reaktor VVER 1000

Nominální výkon 3120 MW.

Výška tlakové nádoby 10,9 m.

Celková hmotnost 800 t.

Počet palivových kazet 163.

Palivových tyčí v kazetě 312.

Hmotnost palivové kazety 766 kg.

Vsázka paliva 92 t.

Dvě turbíny:

Výkon 1 GW.

1 vysokotlaký stupeň.

3 nízkotlaké stupně.

3000 ot/min.

Průměr největšího kola 5,5 m.

Dva alternátory:

Nominální zdánlivý (celkový) výkon 1,250 GVA.

Nominální sdružené napětí 24 KV.

Vlastní spotřeba (magnetizace a chlazení) 54 MW.

Čtyři chladičové věže:

Výška 154,8 m.

Patní průměr 137 m.

Průměr v koruně 83,6 m.

Tloušťka pláště věže 0,9-0,18 m.

Objem sběrné nádrže 35 000 m³.

Odpar vody 314 l/s.

Země nejen archívního vína (Moldávie) Díl 10: Hoia Baci. Přes Maďarsko do Vsetína

Petr Vlček

Druhý den se vydáváme do strašidelného lesa Hoia Baci. Jedeme tramvají do Napoci a kousek autobusem a pak se vydáváme pěšky do předhůří Muntele Mare, a za nimi jsou Apuseni (krasové hory). Tajemný les je na modře značené cestě. Vede po hřebeni (o výšce cca 600 mnm). Les se rozkládá se mezi vrcholem Dealul Hoia a sedlem pod Dealul Melcului. Hřeben je obtékán řekami Somesul Mic a Nadas, v Napoce za nádražím je soutok těchto řek. Značka se lesu vyhýbá, obchází ho po kraji, i když dovnitř vedou různé cesty. Trasu doprovází nádherné výhledy na Cluj – Napocu, její předměstí Floresti a hory Apuseni. Jdeme po značce až do sedla a pak sestupujeme do Floresti. Cestou odbočíme do nitra lesa a prohlížíme les zevnitř. Jsou tu zkroucené stromy vlivem negativní zemské energie, podle pověstí tu mají sídlit zlé

a negativní astrální bytosti. Pověstný je i přírodní palouk uprostřed lesa, kde „se bojí“ zakořenit i stromy. Údajně se tu občas sejdou satanisté k rituálům a v lese se mají ztrácet lidé.

Do Transylvánského lesa Hoia Baci místní lidé rozhodně na vycházku nechodí. Les provází velmi nelichotivá pověst místa, kterému je lepší se obloukem vyhnout. Již odedávna se zde dějí podivné a nevysvětlené věci, někteří lidé se tu navždy ztratili neznámo kam. Ti, co se vrátili, podávají svědectví o tom, že je pozorovaly podivné stínové bytosti a žhnoucí oči zjevující se z mlh, že slyšeli zvláštní zvuky, tajemné blasy nebo šílený smích či ženský blas a děsivý křik vycházející z hlubin lesa. Jiní pocítí uji působení výrazně negativní energie, přepadá je úzkost, bolest hlavy, nevolnost, jdou na ně mdloby. Vjímkou nejsou ani případy, kdy se návštěvník lesa vrátil s podrásanou nebo popálenou kůží, aniž by si pamatoval, co se mu stalo, a aniž by měl jakkoli poškozené oblečení. Některé legendy tvrdí, že zde straší světelné bytosti, které žijí ve stromech, nemají rády lidi, a proto je lákají do lesa a následně

je zabijí, nebo se o to minimálně pokouší. Do tohoto konceptu však příliš nezapadá množství záhadných létajících objektů pozorovaných a mnohdy i fotograficky zachycených přímo nad lesem. UFO zde bylo zachyceno 17. 8. 1968 a výzkumní se okamžitě ujali Američané.

Stárnou tu lidé. V 70. letech 20. století se sem zatonula 5letá holčička, a když ji našli po pár dnech, tak vypadala jako 10letá. Měla vymazanou paměť. O tomto příběhu existuje záznam dětského lékaře. Podobné příběhy zažilo více lidí. Podle těchto událostí bychom se mohli domnívat, že se v hloubi lesa nachází jakási brána do jiné časové dimenze. Nebylo by to zdaleka jediné místo na světě, které něco takového vykazuje. Jiní jsou zase přesvědčeni, že se tam někde nachází tajná základna mimozemšťanů, vzhledem k velkému počtu neznámých létajících objektů pozorovaných nad lesem.

Uvnitř lesa byla naměřena výrazná magnetická anomálie a zřejmě tam platí poněkud jiné fyzikální zákony, než na jaké jsme zvyklí. V těchto místech najdete také stromy s podivně pokrivenými kmeny.

Jedno vysvětlení všech anomálií místního lesa přece jen existuje. Podle všeho se v této oblasti nachází hned několik velmi silných pramenů zemské energie. Tyto energetické gejzíry by mohly deformovat vegetaci, přivádět lidi do nepříjemného stavu a vést k bolestem hlavy. Stejně tak by mohly vyvolávat i jakési přízraky, které se míhají mezi stromy. V blízkosti takových pramenů se mohou údajně nacházet i časoprostorové brány do jiných dimenzí.

S c h á z í m e do Florestí. Na svahu se pasou stáda ovcí a je tu i salaš. Z města se vracíme trolejbussem do města, syn opět shání „vzácný“ vůz, přestupujeme na tramvaj, a pak ho uvidí. Od té doby je neklidný a neustále zkoumá na mobilu, jak by ho dohonil. V centru Cluje hledáme obědovou restauraci, posadíme se jedné zahrádce, ale nemůžeme se dočkat obsluhy. Až jsme si všimli QR – kódu na rohu stolu, který otevře aplikaci v mobilu, tam si objednáte a pak se možná obsluhy dočkáte. Tahle aplikace umělé inteligence nás rozhodila a chuť na zdejší jídlo nám vzala. Takže jsme skončili v jiné restauraci naproti katedrále na náměstí.

Po obědě si syn si jde za svým vzácným vozem a já obcházím centrum, navštěvuji katedrálu a bloudím uličkami. Sraz je domluven v parku na kraji centra, odkud jede přímá tramvaj na ubytování.

Hoiia Baciu—strašidelný les

Turul

Pochopitelně Florestí.

syn přijel s velkým zpožděním, a tak jsme opět v časovém presu, ale vytou-

věci, vrátit se na nádraží a stihnout přípojný vlak z Cluj-Napoca do uzlu Blaj, odkud máme zakoupené lehátko do Budapešti. Ačkoliv jsme se v penzionu dohodli, že si můžeme nechat věci na pokoji do odpoledne, leží v našich postelích už jiní lidé. Naše věci jsou vyházené venku ve velké chodbě na hromadě, kde je kuchyňský kout. Balíme, naštěstí se nic neztratilo, jen se nám v tom hrabali cizí lidé.

Trat' vede zemědělskou bezlesou zvlněnou krajinou až do údolí řeky Aries ve městečku Campia Turzii. Řeku sledujeme až k soutoku s řekou Mures, třetí řekou, kterou trat' sleduje je řeka Tarnava. V Blaji se nestačíme divit. Mezinárodní rychlík do Budapešti byl zrušen. Ptáme se na pokladně. Zjistíme, že Blaj je poslední zastávkou na pravidelné trase mezinárodního rychlíku z Bukurešti a odtud odkloněn na Cluj-Napoca a dále do Maďarska. Pravidelný odjezd je stejný.

Oficiální trasa rychlíku vede přes Tur-

du a syn chtěl zarezervovat přestup tam. Kdyby to udělal, byli bychom teď v Turdě a vlak by nepříjel. Jdeme se ještě projít do malého městečka a pak už nastupujeme do lehátkového vozu. Vůz je srovnatelný s českým standardem. Vracíme se tedy stejnou cestou do Cluj-Napoca a dále jedeme po trase Huedin – Oradea – Biharkeresztes. Celní a pasová kontrola spočívala v krátkém vzbuzení a ukázání pasů. Pokračujeme do Püspökladány. A vlak se přestal hýbat. Na Budapešť' nás předjíždí jeden vlak za druhým. Za tři hodiny se pídíme po

Musíme do penzionu pro

příčině. Porucha lokomotivy, nikdo neví, kdy náhrada přijede. Balíme věci, lůžkoviny se neodevzdávají. Jdeme do pokladny. Tam domlouváme jiné spojení. Jede sice víc vlaků na Budapešť, už za chvíli dva. Jeden jede jinou trasou (čili jiné lístky) a druhý je povinně místenkový, ale záleží na průvodčím, jestli nám povolí nouzovou jízdu. U prvního vlaku nás průvodčí skutečně vyhodil, druhému průvodčímu ukazujeme jízdenku a on zařval komisně „igen“. To zarazilo a odcházíme. Průvodčí z toho musel mít asi legraci, protože to slovo znamená Ano, neboli nastupte. (Přišli jsme na to až později.) Jenže mně to zachránilo od ztráty mobilního telefonu (s fotografickým materiálem). Nastoupili jsme do našeho vlaku, ale do jiného volného kupé. Já se chci podívat na mobil a zjišťuji, že ho nemám. Syn mě prozvonil a já ho slyším v slabě dáli. Jdu tedy do našeho původního kupé a tam ho najdu zahrabaný v dece...

Asi za 15 minut se vlak hne. Dojedeme asi tak 1 kilometr a pak couváme na jinou kolej zpět. Mimo poruchy lokomotivy jsme ještě čekali na další zpožděný vlak, který se tu měl s námi spojit. Za chvíli pokračujeme směr Szolnok – Budapest. Přijeli jsme celkem se 4hodinovým zpožděním. Tady řešíme další problém. Náš vlak sice jel až do našeho cíle – Tabánya, kam jsme měli jízdenky. Přes booking byl problém sehnat ubytování v Tatabányi a tak jsme si ho zajistili v Budapešti. Další problém tkvěl ve zrušené úschovně zavazadel. A tak vystupujeme, neboť vlak tu měl stát půl hodiny, běžíme najít úschovnu v Budapešti a vracíme se k vlaku, ten už ale mezi tím odjel. Brzy však jel další vlak.

V Tatabányi nejprve obědvá-

me a pak se vydáváme do okolních kopců Gereczke - Nygyszek. Je vedro, ale přesto jdeme. Od nádraží vede červená turistická značka k chatě Gerecze Kapuja. Nedaleko jsou vápencové skály a v nich několik jeskyní. A na jedné skále stojí obrovský kamenný orel Bánhidai sziklaorom. Zaujal mne vždycky, když jsem přes Tatabanyu projížděl, neboť je viditelný z dálnice. Od „Orla“ je krásný rozhled na údolí Tata – Tabanya a pohoří Bakony, za kterým se rozlévá Balaton. Pokračuje k volně přístupné jeskyni Szelimbarlang. Je to obrovský sál s několika komínky, kterými je vidět ven. Délka je 45 metrů, výška sálu 14 metrů. V okolí je několik dalších menších jeskyní. U jeskyně je hluboký komín s vodou na dně, možná je to úzká propast. Pokračuje po značce dále lesem a stoupáme k rozhledně na vrcholu Csúscos-hegy (374 mnm), kde byla postavena rozhledna Ranzinger Vincekilátó. Protože v okolí byly doly, které jsou už dnes vytěženy, přenesli sem jednu těžní věž, pod kterou však není jáma. Na vrcholu jsou obrovská těžní kola od výtahu, která se však již netočí, a ostatní zařízení také chybí. Z rozhledny je již kruhový rozhled všemi směry.

Sestupujeme zpět do města. Chtěli jsme ještě navštívit hrad v Taté, ale díky pozdnímu přjezdu už nám na to nezbyl čas. Vydáváme do místních termálních lázní a zde strávíme zbytek dne. Jsou tu nahřívací vany s termální vodou, tobogány jak s gumovým kolem, tak normálním sjezdem, bazén s vlnami (simulace moře), vířivky a masážní trysky. Areál má venkovní i vnitřní část. Trochu mně připadala chaotická organizace vstupného (tobogány, vířivky, úschovna, šatna – vše zvláštní taxa).

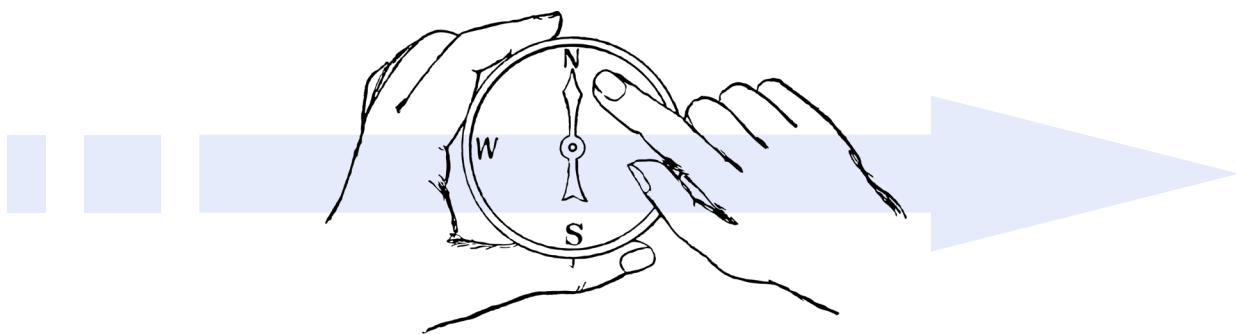
Vracíme se do Budapešti. Bezpilotním metrem (stáli jsme místo strojvůdce) jedeme na pozdní večeri do pivovaru Rizmajer Sörfőzde. Večeri jsme spojili s ochutnávkou. Jedná se o minipivovar, který tu vaří několik pivních speciálů a byl otevřen v roce 2017.

Jestliže jsme spali v Cluji v druhém nejhorším ubytování, tak tady v centru u nádraží Keleti to bylo úplně nejhorší. Hotel se tvářil moderně – místo klíčů karty, ale po vložení do čtečky nešla elektrína. V druhém netekla zase voda a ve třetím jsme se konečně chytli. Pokoje nešly větrat, o nefunkční klimatizaci ani nemluvíme, a čistotou tu zrovna neoplývali.

Ráno se vydáváme trolejbusem na nádraží Nugati, odkud máme koupené místenky do Vsetína. Hustě prší. Čekají nás 3 přestupy na Slovenském území s rezervou od 15 do 5 minut. Jedeme podél Dunaje směr B.-Nugati - Nagymaros – Štúrovo – Nové Zámky. Dojeli jsme bez zpoždění, ale vlak počkal. Slovenskému průvodčímu nebylo po chuti, když měl plnit svoji povinnost a zavolat na dispečink do Nových Zámek. Pokračujeme přes Nítru do Leopoldova dalším vlakem. Tady měl pro změnu zpoždění návazný vlak z Bratislavy. Pokračujeme podél Váhu přes Piešťany do Púchova a i tady jsme přestoupili na vlak přes Horní Lideč do Vsetína.

Setkáváme se maminkou. Budu jí tady doprovázet na Mezinárodním turistickém setkání, které se tu koná každoročně a bude trvat týden. Po skončení setkání se ještě vydám do Špindlerova Mlýna a odtud konečně pojedou do Plzně. Syn se vrací ještě dnes do Plzně, má jeden den na přípravu na další cestu do Bosny se svými kamarády.

© 2023 pro školní zpravodaj

SPŠ strojnická a SOŠ prof. Švejcara, Plzeň
Klatovská 109
301 00 Plzeň

Telefon: 371 510 811 - vrátnice
Fax: 371 510 825 - sekretariát
E-mailové adresy: viz web - Kontakty

www.spstrplz.cz

Přijemnou dovolenou přeje jednočlenná redakce zpravodaje.